

om man end ikke kan sige, at han allerede er forfalden. Det er jo nemt at fremsætte saadanne Klager, naar det kan undgaas at bevise dem. Jeg tilstaar, at det forekommer mig, at der ikke er ført mindste Bevis derfor, og jeg tror ogsaa, at det er umuligt at føre et saadant Bevis, men sikkert er det, at det maa være meget trykkende for en saadan Mand, som er sig bevidst i en længere Mærække at have levet i Byen som en hæderlig og anset Mand, at der bliver kastet en saadan Plet og Stygge paa ham uden ringeste Grund. Det maa være frygteligt og beklageligt for en saadan Mand — selv om han er en Svensker, thi det gjør jo ingen Ting, derfor kan han godt være en hæderlig Mand — som i flere Aar har boet paa dette Sted, at blive behandlet saaledes, naar han søger om Indfødsret, hvortil han ganske vist ikke er mere uberettiget end nogen Anden. Det maa være tungt for denne Mand offentlig at blive behandlet paa en saadan Maade. Han har jo maattet løbet Epidsvrod gennem alle Landets Blade i længere Tid, og jeg tror derfor, at vi, naar vi finde hans Andragende fuldstændig begrundet, skyldte ham den Opreisning at optage ham paa Lovforlaget og give ham Indfødsret. Endvidere siges det i den samme Skrivelse fra Ministeriet til Udvalget „at der ofte for ham“ — altsaa for Politimesteren — „er klaget over den Maade, hvorpaa Andrageren driver sit Konditori“ men der fremføres ikke, hvad det er for Klager. Naar der imidlertid har været fremsat saadanne Klager, som Politimesteren omtaler i sin Erklæring, hvorfor har Politimesteren da ikke tidligere draget ham til Ansvar og paalagt ham at forholde sig, som han burde. Dette har Politimesteren ikke gjort. Silja har vel engang været i Forhør, hvor han maatte betale en Bøde paa 10 Kr. for Nattesæde, men jeg kan bevise, at der er mange Andre, baade Hotelværter og andre Værter, som mange Gange have maattet bøde for Nattesæde. Fremdeles siges det i nævnte Skrivelse: „hvor der siges netop at komme endel unge Folk, Kommis'er o. s. v.“ Hvad dette Udtryk skal betyde, veed jeg ikke. Der er Somme, som have spurgt mig ad, men jeg veed ikke, hvad Meningen er eller hvad Borgmester Muus mener. Men jeg har hørt — jeg har spurgt mig for, da Nogle have søgt Forklaring hos mig, thi jeg kunde jo ikke af mig selv vide, hvad Meningen er, eller hvad Borgmester Muus har ment dermed — at Nogle droge den Slutning, at der skulde menes, at der førtes u hæderlig Wandel i hans Hus, og skulde det ligge i dette Ord, saa er det en Bestyldning

af den groveste Art og saa oprørende, at man næsten vægrer sig ved at nævne den. Jeg er lige saa overbevist om, at det aldrig er passeret, som om, at jeg staar her, dertil er det for pæn en Mand, og dertil fører han et for smukt Familieliv; det kan jeg bevidne, thi jeg kender ham personlig. Skulde denne Bestyldning virkelig ligge i dette Ord, vil jeg finde den saa graverende, at man ikke kan tænke sig noget Grovere, og det er usvarligt, at noget Saadant kommer frem. Jeg siger ikke, at det ligger i Ordene, men der er Nogle, der have sagt mig, at de kunne forstaa saaledes, og skulde det ligge i Ordene, fortjener en saadan Uttring at tilbagevises med den dybeste Foragt. Først i denne Maaned var jeg i mit Hjem i 3 Dage, og en af Dagene benyttede jeg til at rejse til Nykjøbing for at tale med de Mænd, som have underskrevet hans Agtelsesattest; jeg ønskede nemlig at høre personlig, hvorledes deres Mening var. Jeg skal her i Parentes bemærke, at det var ikke mine politiske Meningsfæller, men det var hæderlige og brave Mænd allesammen, og det kunne de jo godt være, uagtet de ikke ere mine politiske Meningsfæller; jeg har den største Agtelse for deres Hæderlighed og deres Forhold i det Hele. Jeg talte da med flere af dem — at gaa til dem Alle kunde jeg ikke overkomme — men Svaret var ens fra dem Alle, det vil sige ikke i Ordene, de brugte, men Meningen var den samme; jeg fik det Svar, naar jeg spurgte: „Silja er lige saa hæderlig en Borger i Byen som Nogen af os Andre, og det forbauser os, at disse Anker kunne komme frem mod ham; vi have ikke nogen sinde set, at han ude eller hjemme har været saa meget som svirende, end sige at han skulde være helt eller halvt forfalden.“ Det var det Vidnesbyrd, disse Borgere, der havde underskrevet, gave denne Mand. Jeg talte ogsaa med Nogle, der ikke havde underskrevet Andragendet; de havde naturligvis ikke været anmodede derom; Silja kunde have faaet saa Mange, som det skulde have været, til at underskrive. (Afskyldelse.) So, det kan det ærede Medlem være vis paa, at det forholdere sig, som jeg siger, der var ikke den, der havde vægret sig, naar han var bleven anmodet derom. En af de Mænd, som altsaa ikke havde underskrevet, sagde til mig, at det forbausede ham, da han hørte, hvad der var gaaet for sig: „Min Mening om Silja er den, at, dersom han ikke kan faae Indfødsret, er der ingen Anden, der kan fortjene at faae den.“ En anden Mand, som jeg var hos, og som havde underskrevet Andragendet, en overordentlig hæderlig Mand paa henved 70 Aar, der har haft med kommunale Be-